

dostat dost vzduchu. Přimět lidi, aby měli rádi maradovijskou princeznu a důvěřovali jí, byla její práce. Ale selhala. „Tohle byla fakta. Všichni nám věřili. Jsou to fakta!“

„A oni ta fakta mění,“ kontroval Jamie.

„Fakta se přece nedají měnit,“ soptila Ellie a zařala ruce v pěst. Pokud Jamie odolával bouři, pak Ellie tou bouří byla.

Král si odkašlal a položil ruku na dceřino rameno. „Jakmile lidé dostanou strach, uvěří čemukoli, co jim nejvíc vyhovuje.“ Mírnost králova hlasu byla naprosto nečekaná. „Zprávy o neznámé formuli a ďábelské společnosti jsou příliš nepříjemné. Mnohem snazší je věřit, že jde o něco lépe kontrolovatelného, třeba skupinu rozjívěných pubertáků.“

Vtom se ozvalo zdvořilé zatukání na dveře. Simien šel otevřít. Za dveřmi stály Midori a Edwina a podle toho, jak se tvářily, se dalo usuzovat, že přinášejí další špatné zprávy. Pozlacenou místností se rozlehl tichý šepot, a přestože se to zdálo být nemožné, zasmušilý výraz Nikolaje Olava ještě víc zvažněl.

„Kolem paláce zaparkovaly novinářské dodávky. Dovnitř se nedostanou, ale každopádně bude třeba zavést přísnější bezpečnostní opatření.“

„Tak co uděláme?“ Jamie narovnal ramena. „Myslím, že nejlepší by bylo dostat obě děvčata co nejdál odsud. Ale tak, aby to nevypadalo, že utíkají.“

„Ano, souhlasím. Dokud se situace neuklidní, naše malá Pumpkinová by se měla vyhýbat pozornosti novinářů.“ Královna přistoupila k Lottii a pohládila ji po zrůžovělé tváříčce.

Co nejdál...

Lottie zaletěla pohledem k Ellii a moc ji potěšilo, že ji napadlo totéž, co ji samotnou. Všechno vycházelo, jak mělo. Lottie potřebovala absolvovat Takeshin Gakuin, aby si zajistila své místo v Rosewoodu. Byl to nejlepší způsob, jak si zlepšit hodnocení, aniž by

přilákala pozornost ke svým špatným známám. Víc mediální pozornosti bylo to poslední, co potřebovali.

„Vaše Veličenstvo,“ Lottie se hluboce uklonila, „musíme se vám svěřit s dalším problémem, ale než to uděláme, dovolte nám, prosím, přednést naše řešení, které se hodí nejen na naši současnou situaci, ale i na tu, o které ještě bude řeč.“ Sáhla do kapsy pro brožuru a podívala se na Jamieho. Musela to udělat bez ohledu na to, co si o tom myslel on. „Vaše Veličenstvo,“ pokračovala, „musím se přiznat, že moje výsledky zkoušek nedosáhly úrovně, jaká je v Rosewoodu vyžadována.“ Ztěžka polkla. Nemohla se tomu vyhýbat. „Věříme, že s těmi výsledky bylo manipulováno. Ale vzhledem k tomu, že nemáme žádné důkazy a nechceme vzbuzovat nechtěnou pozornost, máme jen omezené možnosti, jak moje známky co nejrychleji a nejtišeji vylepšit.“ Lottie začala spěchat. Nechtěla, aby ji kdokoli přerušil, dokud neřekne všechno, co musí. „Cítím, že nejlepší, co můžeme udělat, je zúčastnit se Rosewoodem uznávané letní školy. Nejenom že si absolvováním kurzů mohu zlepšit známky, ale dostaneme se z dosahu novinářů a dosáhneme aspoň dočasné úlevy.“

„Už jsem si prohlížela kurzy, které nabízejí,“ přidala se Ellie. Lottie přešla k ní a jejich ruce se solidárně spojily. „Po všem, co se v uplynulém roce stalo, mi ta škola pomůže znovu získat sebejistotu.“ Její poslední slova se ztratila v dalším záchvatu kašle. Volnou rukou si zakryla ústa. Bylo zřejmé, že se Ellie potřebuje zotavit někde hodně, hodně daleko.

V králově tváři zaškubal sval. Lottie se ani neodvažovala přemýšlet, jaké strašlivé vzpomínky na jeho staršího bratra mu vyvstaly na mysl.

„Takeshin,“ tiše poznamenal při pohledu na brožuru. S povzdechem se otočil ke zdi a jeho stín se prodlužoval s každým krokem, kterým se od nich vzdaloval.